

Inhoud

Vriendenweekend	9
It's a match!	16
Vlinders	19
Het vakantiepark van Ernst	24
Fluitende vogels & verse koffie	29
Erfstuk	37
Op flipflops	45
Dobberen	51
Ferrari op het water	57
Facebookbericht	61
Afscheid	68
Libel	78
Rouwstoet	87
Patser van de Plas	94
Puzzelstukken	100
Litteken	114
Tinderliefde	121
Verantwoording	124

Vriendenweekend

Het had een mooi vriendenweekend moeten worden. Het is zaterdag 2 augustus 2014 en Ernst is klaar voor 'MANSweekend', zoals hij het noemt. Zijn uitje met Johan, Mike en Mark kan beginnen. Twee dagen varen op de Vinkeveense Plassen, de vrienden doen dit elk jaar.

Vier heel verschillende mannen met een klik. Mike en Johan kennen elkaar al van toen ze jonge jongens waren. Hun vriendschap is zo hecht dat ze elkaar zelfs 'broer' noemen. Mark 'de kapper' knipt al jaren Mike's haren. En Ernst en Mike ontmoetten elkaar eens op een feest van Mike's vader, bij wie Ernst regelmatig komt. Allebei zijn ze vrijgezel en ze hebben meteen leuke gesprekken. Een afspraak om samen lekker te eten en om met zijn tweeën op vakantie te gaan is snel gemaakt. Mark, Johan en Ernst kennen elkaar uit Leusden, drinken er regelmatig samen een drankje. In café 'De Dikke' van Jolanda en Ralf, niet lang geleden uitgeroepen tot beste Hertog-Jan café van Nederland. Of ze ontmoeten elkaar in 'de Swartesteegh', de stamkroeg van Ernst, waar Maartje en Dennis de scepter zwaaien. Er gaat geen feestdag voorbij of Mike komt uit Amersfoort naar Leusden om

zijn vrienden te zien. Mooie gesprekken schuwen de mannen niet, maar ze hebben vooral veel plezier. Zoals tijdens de pupquiz in de Swartesteegh.

‘Johan maakt de grappen, de rest vult in en aan,’ vat Mike de vriendschap later samen.

Dit jaar kijken de vrienden misschien nog wel meer uit naar hun weekend dan andere jaren, omdat Mark langere tijd is weggeweest. Hij is net terug van een rondreis door Azië. Ze willen zijn terugkomst vieren met een weekend op en aan het water.

Michiel, een andere vriend van Ernst, had hem gevraagd om mee te gaan varen op de Loosdrechtse Plassen. Ernst was ook graag hier aan boord gegaan, maar het traditionele uitje met zijn boezemvrienden was al eerder gepland en zegt hij voor geen goud af.

Ernst heeft zijn tentje mee, al is hij niet van plan dit op te zetten.

‘Ik slaap gewoon in de buitenlucht.’

Het verbaast me niet, want al ken ik hem nog niet heel lang, ik weet dat hij een buitenmens is. Ook verschillende vishengels, volgens hem een must voor een geslaagd mannenuitje, gaan mee. Zo kan er 's avonds een Vinkeveens visje op de barbecue. En Ernst zou ook Ernst niet zijn als hij niet zelf lekkere dingen zou hebben klaargemaakt. Tot de deksel gevulde tupperware, gewikkeld in

cellofaan, en emaille pannen met heerlijke saté, die de Indische moeder van zijn ex-vrouw hem jaren geleden heeft leren maken.

‘Je hebt de smaak te pakken,’ antwoordt hij als ik voorstel om kroepoek te bakken, een kunstje dat hij me pas nog leerde.

Van alles wat hij heeft gemaakt stuurt hij me een foto. Graag had ik de deksels van de dampende pannen opgetild en de geuren van zijn brouwsels opgesnoven, hem een afscheidskus gegeven, maar hij is in Leusden en ik ben zestig kilometer verderop, in mijn eigen huis in Oosterhout. En dus kletsen we deze ochtend via WhatsApp. Met een ochtendmens als Ernst begint dit al vroeg. Hij vraagt of ik de avond ervoor gelukkig in slaap ben gevallen. Mijn kinderen Julie, David en Olivier zijn teruggekomen van een reis door Thailand met hun vader. Voor Ernst, die zijn eigen kind geen weken maar jaren heeft moeten missen, is het niet moeilijk om zich voor te stellen hoe blij ik ben ze heelhuids weer om me heen te hebben.

Moe van de reis en van het vertellen over alle avonturen liggen ze alle drie, dieper gebruind dan ooit, nog te slapen. Het was fijn hun vakantie verhalen aan te horen, maar ook pijnlijk. Ze doen me denken aan de reis die we met zijn vijven naar Thailand maakten. Niet lang voor vertrek hadden mijn toenmalige man en ik besloten om uit elkaar te gaan. Meer dan twintig jaar hadden we lief en leed met elkaar gedeeld. Al vroeg in onze studententijd

leerden we elkaar kennen en we hebben lang en veel van elkaar gehouden. We genoten volop van het studentenleven en bouwden een mooie vriendenkring op. We werden samen volwassen. Na ons afstuderen richtten we ons allebei met overgave op onze drukke baan. We werkten hard, waren soms slaaf van onze eigen agenda. Eerst kwam onze dochter Julie en later kregen we twee zonen, David en Olivier. Met zijn vijven waren we een gezin, we ondernamen veel met elkaar, maar mijn man en ik deden geleidelijk aan steeds minder samen. We hadden steeds minder tijd en aandacht voor elkaar, en daarmee verdwenen ook de liefde en het begrip voor de ander. We besloten nog een laatste keer als gezin een mooie reis te maken. De kinderen zouden we pas na terugkomst vertellen van ons heftige besluit, dat hun leven en dat van ons tweeën overhoop zou halen.

Het werd een heerlijke vakantie. Net als de kinderen genoot ik volop van alles wat ik zag en beleefde en van het samenzijn. Over de scheiding spraken we niet. Maar toen kwam het moment dichterbij dat we naar huis gingen. Ik kreeg het steeds benauwder. Bang was ik.

Thuis in Oosterhout leek de vakantie een heerlijke, maar onwerkelijke droom. Het was naar om terug te zijn. Hoe kunnen we zo'n mooi gezin uit elkaar laten vallen? maalde er maar door mijn hoofd. Het voelde alsof ik gefaald had als moeder en partner.

Maar ik wist dat er geen weg terug was. Ik ging naar een psycholoog om erover te praten. Zij liet me inzien dat er ook andere gezinsvormen zijn dan die van het traditionele gezin waarin vader, moeder en kinderen samenleven. Ook die vormen kunnen goed functioneren. Dit hielp. Een moeilijke en roerige periode volgde. Met vallen en opstaan, met goede en slechte dagen. Ik miste de kinderen wanneer ze bij hun vader waren, en tijdens vakanties als deze, waarin ze alleen met hem rondtrokken en plezier maakten.

Terwijl mijn kinderen nog op één oor liggen, geniet ik met een kop thee van de ochtendzon in de tuin en de rust in het huis dat zo anders stil is als kinderen liggen te slapen dan wanneer ze er niet zijn. Het is al warm. Ernst en zijn vrienden boffen met het weer.

Rond het middaguur gaan de vrienden uitgelaten en zingend op pad, de auto volgepakt.

‘We lijken wel vier meiden, de hele auto vol tasje,’ grapt Ernst vanaf de achterbank in een afgeladen auto, al het lekkers tussen de kleren in zijn bagage.

In Vinkeveen maken ze een pitstop bij de supermarkt voor de laatste boodschappen. Er is pindasaus en gado gado nodig, maar al gauw rijden ze rond met een volle winkelwagen. De stokbroden zijn al op voordat de uitgang is bereikt. De mannen passen nog

nauwelijks tussen de boodschappentassen, hengels, tent en bagage, maar gelukkig zijn ze bijna bij de haven. Tegenover de hengelsportwinkel rijden ze het terrein op van Jachthaven Borger, waar ze de auto parkeren. Iets verderop ligt de ark die de schoonfamilie van Johan al decennialang huurt. Deze is alleen met een bootje te bereiken. Zodra ze de haven uit willen varen, ontdekt Ernst dat zijn zonnebril nog in de auto ligt. Met een brede grijns komt hij even later terug. In zijn handen sjouwt hij twee boodschappentassen.

‘Die stonden nog naast de auto.’

Het is al middag als mijn kinderen uitgeslapen en fris gedoucht opnieuw honderduit vertellen over hun Thaise belevenissen. We maken samen sushi en toveren de dunne plakjes deeg, die ik in de toko kocht en uren in de oven heb laten drogen, in de frituurpan om tot kroepoek. Tot laat in de avond tafelen we in de tuin. Op de berichtjes van Ernst vanaf de Vinkeveense Plassen reageer ik tussen de verhalen door. Dat het KNMI code oranje, later afgezwakt tot code geel, heeft afgegeven voor Noord-Holland en de Waddeneilanden ontgaat me. Er is onweer voorspeld. Twee emmers vol hagel. Felle en zware windstoten in de avond. Weerman Marco Verhoef voorspelt een benauwde nacht.

Rond tien is ook code geel ingetrokken. In Brabant merken we er niets van. Net na middernacht laat ik Ernst weten dat ik mijn bed induik. Ik wens hem nog veel plezier. Een reactie krijg ik niet. Dat die ook nooit meer zal komen, realiseer ik me dan nog niet.